

5. Då Psalmen är ändad, håller Biskopen ett enfalligt tal, som lämpas först til introducendum med wälmenta påminnelser, och sedan til församlingen afwen med tienliga förmaningar.
6. Upläses Kungl. Majts fullmacht af Notario Consistorii öfwerliudt eller med klar röst.
7. Antwardas af Biskopen domProbstembetet introducendo uti then H. Tre-fallighetz namn.
8. Sker händers påläggning med Fader wårs läsande.
9. Therefter giöres trogen nåd- och lyckönskan med en kort bön til Gud och sidst Herrans wälsignelse.
10. Slutes med Psalmen, N:o 305: Nu tackar Gud alt folk med etc.
11. Går Processen under muscicerande på Orgelverket i samma ordning tillbaka ifrå Altaret til Sacristian, som förrut skedde.

D. Lindqvist.

Musikupplagan till »Sjungom.»

Sjungom. Musikupplagan. Diakonistyrelsen. Häft. 11:—, inb. 14:—.

Äntligen! Den i många och långa år förbidade musikupplagan till den gamla trotjänaren »Kyrklig sång»:s efterträdare »Sjungom» föreligger sent omsider i bokhandeln. Dröjsmålet har givetvis ytterligare stegrad förväntningarna och kritiklusten. Men nu är boken alltså kommen.

Man kan utan vidare konstatera, att det är en ofantlig skillnad mellan musikupplagan till »Sjungom» och den till »Kyrklig sång». Underligt vore det väl också annars. De senare decenniernas kyrkomusikaliska utveckling har givetvis måst avspeglas i denna sångboks musik.

Min uppgift är närmast att något granska »Sjungom» med hänsyn till dess praktiska musikaliska användbarhet i det kyrkliga ungdomsarbetet. Det framstår därvid till att börja med som ett betydande värde, att utgivarna — hrr Erling, Rosenquist och Sahlin — presenterar samtliga sånger i ett enkelt, gott och lättspelt ackompanjemang, där man välgörande radikalt sökt undvika den tunga fyrstämiga vokalsatsen. Går man så till melodimaterialet, så vill anm. för sin del betyga sin tillfredsställelse över att en rad sånger i enkel andlig folkton (ur »Från fädernas tid») fått komma med; de kommer helt visst att visa sig praktiskt högst

användbara, även om deras musikaliska halt förvisso kan diskuteras. Värdefulla tillskott har hämtats från Lindemanns koralbok. Däremot efterlyser man Thomas Laub och något av finsk andlig folkvisa. Psalmen »Gud vare lovad» har glädjande nog funnit ett refugium i »Sjungom» efter sin oförtjänta förvisning ur psalmboken. Med särskild glädje återfinner man en hel rad tidegårdshymer, liksom fullständig musik till laudes och completorium. Detta måste givetvis annoteras som ett tidens tecken och ett praktiskt framsteg av betydande mått. För det praktiska ungdomsarbetet värdefullt är vidare, att icke få sånger är användbara som solo-sånger och åtskilliga som körsånger (t. ex. »In dir ist Freude», Lindbergs »Det spirar i Guds örtagård» och Wikanders sköna »Det brinner en stjärna»). Kanonurvalet kunde vara större, men det som finns med är väl valt. Ett särskilt intresse knyter man till folkviseavdelningen, som egentligen inte heller den är så värst fyllig, tyvärr. Men denna avdelning företer en ovanlig och uppriskande anblick. Melodierna är befriade från den ackordiska tvångströjan och i stället arrangerade för enkel vokal eller instrumental beledsagning (t. ex. med fiol, blockflöjt etc.), vilket borde kunna bli betydelsefullt för musikutövningen i ungdomsarbetet, där man i hög grad saknat enkel nyttomusik, som kunnat exekveras också av oövade amatörer till egen och i någon mån andras glädje. Arrangemangen, som är värda högt beröm över lag, har hrr Rosenquist och Thure Olsson till upphovsmän.

Det helt nykomponerade musikmaterialet är av skiftande valör. En del därav torde man utan profetiska gåvor kunna förutspå en mycket ringa praktisk uppmärksamhet och användning. Den flitigaste bidragsgivaren är Rosenquist, som presterat åtskilliga melodier, av vilka en del är ypperliga, medan andra bär en omisskännlig prägel av beställningsmusik. Dessutom är Rosenquists melodier stundom föga folkliga. Detta gäller också Tollins »Steniga ödeländer», Berggrens »Se ringen sig sluter» och Auléns »Låt från ovan ljuset falla». I sin kantiga strikthet verkar de ibland nästan lite komiskt arkaiserande. Av annan, mer allmänt famlande art är t. ex. sättningarna till »Det är något bortom bergen» och Karlfeldts »Jungfru Maria», men dessa båda dikter, som i sig själva är musik, lämpar sig givetvis mycket obetydligt för vidare musikalisk formgivning och i alla händelser inte för unison sång.

Pehr Edwall.